

Tässä random pätkä; tytär tappattaa ystävänsä avulla väkivaltaisen isänsä. Siihen on öhöm syynsä, miksi on ö-mapissa, mutta ajattelin laittaa, kun vaihteeksi löytyi roskiksesta kokonainen kappale. PROLOGI 9192631770 kertoo värähtelyjakson aika, ja cesium-133-atomi siirtyy perustilan ylihienorakenteen energiatasojen välillä. Yksi sekunti. Kun tyttäreni päättää elämästä ja kuolemasta. *** Kädet puristuivat korville, kylmän tuntui iholla, kynnet painuivat syvälle punertuneisiin korvalehtiin ja polvet osuivat leukaan. Auðhildur meni sikiöasentoon, kyynärpäät hipaisivat toisiaan, ajatukset kieppuivat. Hän veti henkeä ja pidätti huutoa, ettei vuoteella makaava isä huomaisi miestä puukon kanssa. Verenpaine vei hänet sinne, minne hän halusi; sykkeen ja kohinan äärirajoilla oli jälleen sunnuntai ja radio soi. Puolalaiset huusivat lähiössä, ja isä käveli olohuoneessa, sytytti tupakan sisällä, lupasi maan ja taivaan, mutta unohti tehdä illallista - soitti rumpuja, kunnes naapuri hakkasi ovea, uhkasi tulla läpi edellisvuoden joulukranssista. Tiskit tiskasivat itsensä, verhot kellastuivat, koira haukkui kaupan pihalla, seinän takana lapsi halusi lisää mehua. Kattolamppu narautti tahman sohvapöydällä ja kaukosäädin oli kadonnut arvoitus. Sohvatyynyjen välistä löytyi harmaata nukkaa, unohtuneita asioita, edellisen omistajan muistoja. Kirjat notkuivat hyllyssä, niiden pahvit irvistivät. Ikkulaudalla metsästi dionaea muscipula. Viikonloppu oli sininen pikkureppu eteisessä, kuivat muruset pöydällä, pyykkivuori ja rikkinäinen liesituuletin, unohtunut posti, vastaamaton puhelu äidiltä. Mutta mikä oli kerran ollut todellista, oli nyt epätodellista. Kylmyys valui otsalta nilkkoihin, kohina nousi ohimoilla, sydän hakkasi. Viimeisellä mahdollisella hetkellä hän kurkotti isän käden omaansa ja puristi ranteesta. Pöly pysähtyi huoneessa ja maailmanpyörä törmäsi seinään. Kaikki meni kiskoiltaan. Silmänräpäys... ja viilto kaulassa näytti harmittomalta. Hämmästyksesi ehti muodostua ajatukseksi juuri ennen kuin nopea veri ryöpsähti ulos haavasta. Totuus oli pitelemätön. Veenat ja arteriat tyhjenivät paineella, sydänekäyrä pysähtyi lakanoille, tummasta tuli kiiltävää ja valkoisesta punaista, ilmassa tuoksui sovituskopin metallikehys, tuore rauta ja punasolut. Kahdensadankahdeksakymmenen gramman lihas ei ymmärtänyt lopettaa ajoissa, pumppasi tyhjyyteen, kunnes yhteys aivoihin sammui. Keho liukui shokkiin, kuoleva ihminen yski ja tuhkehtui, puristi peittoa - hyväksyi kohtalonsa paniikista alistuen väkivallan edessä. Katseen hiipuessa maailmasta tuli mustavalkoinen, projektori lähti käyntiin ja psykedeelinen elämä välähti silmissä. Yhteiset kokemukset tulvivat esiin antaen viileän asnestesian, kunnes pupillit supistuivat ja laajenivat tyhjyyteen. Auðhildur yritti sulautua seinään ja paeta, mykkä ja lasittunut ihminen kostealla vuoteella oli ilmestyskirjan peto, hänen oma isänsä. Näky syöpyi silmiin, virtsa haisi, sininen pikkureppu imeytyi pimeyteen, verkkokalvoilla oli mustetta. Hän näki koronapurkaukset, punaisen ämpärin ja mustikkatahrat iholla, isä tiputti avaimet asfalttiin, kaupakassissa oli pakkaus värikyniä; odottamattomat välähdykset kasaantuivat, törmäsivät toisiinsa ja hajosivat sirpaleiksi, joiden reunat viilsivät nielussa. Ne puhkoivat järjen. Vatsahapot polttivat kurkussa; kipu tuli viimein oksennuksen mukana. Käheä huuto törmäsi äänihuuliin, otti voimaa murusista keittiön pöydällä, pakeni pihalle katon pienistä rakosista. Hän murtui, kaatui lattialle, joka viilensi otsaa. Murha ei muuttanut mitään, taivas oli sama ja pilvet kulkivat kohti keskustaa, oli vain yksi huomaamaton, nopea ja täydellinen kuolema kaksiossa, mies, puukko ja ruumis. Nainen lattialla. Eräs moraaliton teko, eikä kukaan välittänyt. He katsoivat toisiaan. Si senor, espanjalainen mies tiputti puukon kädestään.